

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/197/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112201645
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2112201645.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, zast. splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, proti žalovanej: K. U., nar. XX. J. XXXX, bytom W., Q. X, o 1.919,23 eur s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, zast. advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, Stropkov, Nám. SNP 7, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 22. augusta 2012 č. k. 18C/38/2012 - 49 takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa povinnosti žalobkyne na náhradu trov konania vedľajšieho účastníka m e n í tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov prvostupňového konania voči žalobkyni nepriznáva.

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napádaným uznesením súd prvého stupňa I. zastavil konanie, II. žalobkyni vrátil súdny poplatok vo výške 108,37 eur (nadbytočne i „cestou Daňového úradu Bratislava II“), III. žalovanej nepriznal náhradu trov konania a IV: žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi k rukám jeho advokáta náhradu trov konania v sume 213,50 eur a to do 3 dní. Rozhodnutie o tzv. náhradovej povinnosti odôvodnil právne ust. § 146 ods. 2 a § 149 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom zjavne (nech aj nevýslovne) zavinením žalobkyne na zastavení konania a trovami vedľajšieho účastníka na strane žalovanej na právnej službe za 2 úkony, im zodpovedajúce paušálne náhrady a daň z pridanej hodnoty (DPH).

Proti tomuto uzneseniu len v časti tzv. náhradovej povinnosti podala včas odvolanie iba žalobkyňa a to s návrhom na zmenu uznesenia nepriznaním náhrady vedľajšiemu účastníkovi (okrem vlastnej požiadavky na náhradu trov odvolacieho konania). V praktickej zhode s odvolaniami v iných druhovo totožných veciach (kde jej taktiež bola uložená povinnosť na náhradu trov konania vedľajšieho účastníka) namietala, že vedľajší účastník musí byť z podstaty svojej existencie sám schopný poskytovať právnu pomoc v spotrebiteľských veciach, na jeho vstup do konania v prejednávanej veci (o ktorej nemal žiadnu vedomosť) nebol dôvod a trovy vynaložené na právne služby advokáta preto nie sú trovami účelnými.

Vedľajší účastník na strane žalovanej navrhol uznesenie v napadnutej časti potvrdiť (taktiež požadujúc i náhradu trov odvolacieho konania), argumentujúc pritom nad rámec pomerne rozsiahlych citácií z rozhodnutí viacerých tuzemských krajských súdov i z viacerých predpisov komunitárneho i tuzemského práva predovšetkým ústavne zaručeným právom na súdnu a inú právnu ochranu (vrátane využitia služieb advokáta), nemožnosťou dotovania neúspešných sporov žalobkyne z prostriedkov štátu či

jeho vlastných (spotrebiteľského združenia) a účelnosťou trov, ak po úkonoch vedľajšieho účastníka, zastupovaného advokátom, došlo v drvivej väčšine k späťvzatiam žalôb.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. vec v medziach odvolania, teda len v časti uloženia tzv. náhradovej povinnosti odvolateľke a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, pretože tu nešlo o vec samu ani o žiaden zo zákonom ustanovených prípadov potreby prejednávania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie tentoraz treba považovať za dôvodné.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Nech aj práve odcitované ustanovenie nedopadá priamo na rozhodovanie o trovách konania skončeného zastavením (o aký prípad šlo v prejednávanej veci), ale upravuje rozhodovanie o trovách konania skončeného vecným rozhodnutím v prospech jednej strany sporu (k čomu môže dôjsť v tzv. sporovom konaní buď úplným vyhovením žalobe alebo naopak jej úplným zamietnutím), obsahuje vyjadrenie jednej zo zásad vlastnej všetkým rozhodovacím procesom o trovách konania (teda aj rozhodovaniu podľa § 146 ods. 2 O. s. p.), ktorou je, že súd prizná len náhradu trov potrebných (rozumej nevyhnutných) na účelné bránenie práva, čiže len takých trov, ktoré možno považovať objektívne za vynaložené účelne.

Medzi trovy konania s nárokovateľnou náhradou potom zásadne patria i trovy reprezentované odmenou a súvisiacimi náhradami advokátov v súvislosti s poskytovaním nimi právnych služieb ich klientom (účastníkom súdnych konaní), keď tu nepochybne treba súhlasiť s argumentom vedľajšieho účastníka o neodňateľnom práve na súdnu a inú právnu ochranu a skoro tragikomicky musela pôsobiť úporná snaha žalobkyne zbaviť sa povinnosti zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov na právnej službe advokáta so súbežným uplatňovaním požiadavky na náhradu za vlastné právne zastúpenie (v ktorom prípade inak odvolaciemu súdu uniká rozdiel medzi namietanou paušálnou obranou vedľajšieho účastníka a rovnako paušálnym uplatňovaním práv zo strany žalobkyne).

Otázka využitia práva na právnu pomoc advokáta a otázka účelnosti v takejto súvislosti vynakladaných trov sú však otázkami, ktoré majú len čiastočný súvis a ktoré preto neslobodno zmiešavať (bez ďalšieho). V každom prípade namietanej účelnosti takýchto trov tak treba robenie záverov podriaďiť tomu, či by inak advokátom zastupovaný účastník bol v konkrétnej situácii schopný uplatňovania ním práv (resp. obrany voči uplatňovaniu práv niekým iným) aj bez pomoci advokáta, samozrejme za podmienky schopnosti hájenia práv spôsobom zásadne rovnocenným s tým, ako sa do problému „vloží“ advokát.

Pri nazeraní aj na problém v prejednávanej veci z práve priblíženého uhla pohľadu potom ťažko šlo prehliadnuť, že advokát vedľajšieho účastníka tu (obdobne ako v množstve tunajšiemu súdu známych vecí za účasti rovnakého vedľajšieho účastníka i advokáta) požadoval (okrem paušálnych náhrad a DPH) odmenu za 2 úkony právnej pomoci, z ktorých tým prvým bolo prevzatie a príprava zastúpenia (samostatne nehonorable, pretože ak by advokát okrem takéhoto úkonu už pre klienta nevykonával žiaden iný, vytratil by sa zmysel zastupovania) a druhým vyhotovenie písomného vyjadrenia k žalobe, z ktorého obsahu je zrejmé (pominúc konkrétne údaje, opísané zo žaloby, o ktorej doručenie advokát zastupujúci vedľajšieho účastníka požiadaval) len paušálne uplatnenie námietky premlčania bez toho, aby v ktorejkoľvek druhovo totožnej veci za účasti tej istej žalobkyne vznikla potreba na takomto podaní (opäť vyjmúc údaje zistiteľné zo žaloby) čokoľvek meniť.

Ak potom odvolací súd má zo svojej skoršej rozhodovacej činnosti vedomosť o postupe vedľajšieho účastníka (presnejšie advokáta takéhoto účastníka zastupujúceho) spôsobom celkom totožným s tým v prejednávanej veci aj v iných veciach (z ktorých už prinajmenšom v konaniach vedených Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 10Co/145/2012 a 10Co/76/2013 bola vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov právneho zastúpenia advokáta priznaná), nebol tu prakticky žiaden priestor pre iný záver než ten, že po získaní vedomosti účastníkom, ako účinne a to paušálne v konaní uplatňovať práva, alebo sa

brániť a získaní tiež náhrady trov konania, zodpovedajúcej odmene, ktorú musel takýto účastník zaplatiť advokátovi, aby pre neho paušálny vzor vytvoril, nemôže už byť ďalej účelným vynakladanie prostriedkov na odmeňovanie advokáta za to, aby aj v ďalších druhovo totožných veciach priam chrtil obsahovo identické podania (bez toho, aby tu bol zrejmý aj vklad venovaný argumentácii príznačnej práve pre konkrétnu vec, v ktorej sa zastupuje).

Pri riadení sa touto úvahou, ako i pri nerozhodnosti toho, v ktorom z konaní advokát použil neskôr paušálne uplatňovaný vzor po prvý raz (hoci pri záujme na absolútnej presnosti by sa zastupovanému účastníkovi malo dostať náhrady trov právneho zastúpenia iba v takomto konaní) tak trovy vedľajšieho účastníka nešlo považovať za účelné a odvolací súd preto podľa § 220 O. s. p. uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil spôsobom vyplývajúcim z prvej vety výroku tohto svojho uznesenia.

Už uvedené platilo takmer bezo zmeny aj na tzv. advokátsku spoločnosť zastupujúcu žalobkyňu, u ktorej navyše požiadavku na uchránenie pred povinnosťou platiť náhradu trov niekomu inému s paralelným požadovaním priznania náhrady (trov odvolacieho konania) sebe samej šlo bez prehánania označiť i za drzosť (a celkom iste tiež za neprípustný pokus o uplatnenie zásady tzv. dvojakého metra).

Práve v tom videl odvolací súd dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 O. s. p., pre ktorý inak v tomto odvolacom konaní úspešnej žalobkyni i za použitia ust. § 224 ods. 1 rovnakého zákona nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyselne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.